

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. D., narozen ...
bytem ...
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Vladimírem Volným,
sídlem Paroubkova 228, Domažlice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88,
Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 3075/DS/18-3 ze dne 16. 4. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Městského úřadu Sokolov č. j. 38126/2017/OPŽÚ/ONKO-51 ze dne 2. 10. 2018 byl žalobce shledán vinným přestupkem podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pro porušení povinnosti stanovené v čl. 36 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 165/2014 o tachografech v silniční dopravě, o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě a o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy. Tohoto přestupku se měl dopustit

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

stručně řečeno tím, že dne 18. 4. 2017 řídil po silnici II/209 v obci Chodov nákladní automobil a při kontrole nepředložil záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku (dále též „kontrola sociálních předpisů“).

2. Naříkaným rozhodnutím Krajský úřad Karlovarského kraje zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Vyšel z toho, že ve správním řízení bylo prokázáno, že se žalobce nepodrobil kontrole hlídkou Policie České republiky a nepředložil na její výzvu požadované záznamy. Místo pro kontrolu bylo zvoleno policií a není podstatné, zda šlo o soukromý pozemek. Není důvod se domnívat, že výzva ze strany policistů byla nesprávná a nezákonná, i tak by žalobce zásadně byl povinen ji uposlechnout. Při kontrole byl sice přítomen pracovník Centra služeb pro silniční dopravu pro potřeby kontroly technického stavu vozidla, kontroly sociálních předpisů se nijak neúčastnil.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou pro jeho nezákonnost, kterou spatřoval v zániku odpovědnosti uplynutím dvou let od údajného přestupku: k trestanému jednání došlo 18. 4. 2017, rozhodnutí žalovaného bylo vyhotoveno 16. 4. 2019 a vydáno 15. 5. 2019. Tento průběh je navíc neobvyklý pro jednání žalovaného, který běžně vypravuje rozhodnutí do několika dnů od vyhotovení jeho konceptu. Dále je rozhodnutí vadné, protože nebyl řádně zjištěn skutkový stav: nebylo řádně zjištěno místo přestupku, kde bylo vozidlo zastaveno a kontrolováno, kdy se policisté přesvědčili o svém podezření a koho kontrolovali. Jde přitom o to, kdo byl vyzván jako řidič a zda vůči němu byla učiněna kvalifikovaná výzva. Žalobce totiž zmocnil k jednání svědka, jehož výslech nebyl proveden. Žalovaný se nevypořádal s účastí zaměstnance Centra služeb pro silniční dopravu při kontrole a nezabýval se oprávněním policie provádět kontroly na soukromém pozemku. Prodloužení prekluzivní doby úpravou § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, žalobce považoval za rozporné s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť věc měla být posouzena podle příznivějšího zákona.
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že prakticky totožné námitky žalobce řádně vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Skutkový stav byl zjištěn řádně a má dostatečnou oporu ve správním spisu. Žalobcem namítané nesrovnalosti v datu vyhotovení konceptu rozhodnutí a jeho vydání (předání k přepravě) jsou důsledkem vnitřní organizace práce žalovaného a nemají vliv na zákonnost rozhodnutí. Rozhodnutí totiž bylo vydáno ještě před zánikem odpovědnosti žalobce za přestupek, k níž by došlo 18. 4. 2020 podle § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
5. Při ústním jednání před soudem žalobce setrval na žalobě v celém jejím rozsahu. Podle jeho mínění nebylo možné provést kontrolu žalobce na soukromém parkovišti, které nesplňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace jako v souzené věci. Dále zpochybnil průběh kontroly, a zda byl žalobce vůbec řádně vyzván k předložení záznamů potřebných pro kontrolu sociálních předpisů. Ve skutečnosti začala policie provádět tuto kontrolu až poté, co s ní žalobce nechtěl spolupracovat na kontrole technického stavu vozidla. Již ho ovšem řádně nevyzvala. K průběhu kontroly žalobce navrhl vyslechnout řadu svědků i záznamy o vykazování policie z parkoviště.
6. Při ústním jednání před soudem žalovaný setrval na svém vyjádření, podle jeho mínění proběhla kontrola na veřejném parkovišti, které je umístěno na soukromém pozemku. Proběhla zde řádně, což má také oporu ve správním spisu.
7. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2

soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v rámci žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Zánik odpovědnosti žalobce za přestupek plynutím času

8. Podle § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. platí, že *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí*. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
9. V projednávané věci by odpovědnost žalobce zanikla, pokud by přestupek nebyl projednán (tj. nebylo o něm pravomocně rozhodnuto) do dvou let od spáchání, tj. do 18. 4. 2019 (§ 20 odst. 1, 3 zákona č. 200/1990 Sb.). Dne 1. 7. 2017 však nabyl účinnosti nový zákon o přestupcích č. 250/2016 Sb., který v přechodných ustanoveních jasně vyjádřil, že v řízení o přestupcích spáchaných za účinnosti staré právní úpravy je třeba užít úpravu dob úpravy nové. Běh promlčecí doby tak byl přerušen podle § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 250/2016 Sb. dne 1. 12. 2017, kdy bylo zástupci žalobce oznámeno zahájení řízení o přestupku (č. l. 60–61 správního spisu), a dne 25. 10. 2018 vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným (č. l. 111–113 správního spisu). Každým přerušením počala roční promlčecí doba běžet znovu, uběhla by tedy marně dne 25. 10. 2019 [§ 30 zákona písm. a) č. 250/2016 Sb.], ledaže již dříve uplynuly tři roky od spáchání přestupku (§ 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb.). Tři roky od spáchání přestupku ovšem neuběhly a rozhodnutí žalovaného tedy bylo dne 15. 5. 2019 vydáno ještě před zánikem odpovědnosti žalobce za přestupek.
10. Uvedený průběh a právní úpravu žalobce v žalobě původně nijak nerefletoval, v průběhu řízení před soudem však postup žalovaného, resp. zřejmě i celou úpravu § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., označil za protiústavní pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny. Tomu nelze přisvědčit. Z hlediska zákonné úpravy je zřejmé, že použití pro žalobce „výhodnější“ úpravy promlčecích dob není možné už jen proto, že § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. je zvláštní úpravou vůči § 112 odst. 1 téhož zákona. Ústavnost této úpravy se pak odvíjí od toho, co je trestností činu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, jejíž podmínky by měly být hodnoceny z hlediska jejich výhodnosti pro pachatele. Trestněprávní naukou i pozitivní úpravou trestního práva je mezi podmínky trestnosti řazen také zánik odpovědnosti za trestní delikt (zánik trestnosti) plynutím času. To však nemá pro posouzení obsahu čl. 40 odst. 6 Listiny význam, protože obsah ústavní úpravy, není-li výslovně indikováno jinak (např. čl. 36 odst. 1 a čl. 41 odst. 1 Listiny), se neodvíjí od podzákoné úpravy (výklad ústavy zákonem), ale má autonomní význam. V ústavní rovině tak pravidla čl. 40 odst. 6 Listiny (jde o pravidla, ne zásady, jak mylně uvádí usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 104/2013-46 ze dne 16. 11. 2016, č. 3528/2017 Sb. NSS) zaručují především předvídatelnost pro pachatele v tom, jaké jednání je právem reprobováno a jaký za ně hrozí následek, vylučuje svévoli při rozhodování o vině a trestu ze strany veřejné moci vůči jednotlivci a také zajišťuje, že bude zohledněn případný pokles zájmu společnosti na předcházení a trestání onoho jednání. Oproti tomu účelem záruk čl. 40 odst. 6 Listiny není umožnění „sázky“ pachatele na to, zda delikt zvládne spáchat a následně skrývat po dostatečnou dobu, kterou si před spácháním mohl spočítat. Článkem 40 odst. 6 Listiny tedy není zaručena (chráněna) ani konkrétní promlčecí doba, ani promlčecí doba

výhodnější.

11. Proto Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93 ze dne 21. 12. 1993 (N 1/1 SbNU 1; 14/1994 Sb.) uvedl, že otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím spíše otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblasti těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a základní konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat (srov. obdobný závěr Spolkového ústavního soudu publ. pod BVerfGE 25, 269).
12. Kritika uvedených závěrů Ústavního soudu ze strany trestněprávní nauky na tomto výkladu nic nemění právě proto, že nedoceňuje rozdíl podústavní úpravy hmotného trestního práva a úpravy ústavních záruk. Na věc žalobce se tedy čl. 40 odst. 6 Listiny neuplatní. Prodloužení dob k zániku odpovědnosti za přestupek by tak bylo možno hodnotit jen z hlediska přípustnosti nepravé retroaktivity, tedy zda bylo přípustné z hlediska nabytých práv žalobce či jeho oprávněného očekávání [ke kritériím srov. odst. 190–192 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 6/17 ze dne 20. 2. 2018 (99/2018 Sb.) a tam citovanou judikaturu]. K tomu však žalobce nijak argumentoval a zásadní narušení jeho důvěry v právo z ničeho vskutku neplyne.
13. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno a nabylo právní moci ještě před zánikem odpovědnosti žalobce za přestupek.

Procesní vady, zastavení a kontrola na soukromém parkovišti

14. Dále žalobce namítal řadu procesních pochybení ve správním řízení, aniž by však bylo zřejmé, jaký by měla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného či vůbec souvislost s ním. Předmětem řízení je totiž rozhodnutí o přestupku spočívajícím v nepředložení záznamu o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku.
15. Bez významu je proto tvrzení, že žalobce na místě zmocnil k jednání svědka Žáka, neboť podle čl. 36 odst. 2 nařízení č. 165/2014 je adresátem povinnosti předložit záznamy o dodržování sociálních předpisů přímo řidič. Bylo tedy na žalobci, aby záznam předložil, nikoliv na jeho údajném zástupci. Ten jej mohl zastupovat při jednání vůči správnímu orgánu (srov. vyjádření zástupce žalobce při jednání dne 29. 8. 2017 na č. l. 37 správního spisu), nikoliv při plnění vlastních povinností řidiče. Stejně tak je bez významu zabývat se oprávněním pracovníků Centra služeb pro silniční dopravu. Ti se podle správního spisu účastnili kontroly technického stavu vozidla, nikoliv kontroly sociálních předpisů, což žalobce nezpochybnil. Jejich účast na kontrole technického stavu se na přestupkovém jednání nijak neprojevila, neovlivňuje tedy zákonnost rozhodnutí žalovaného. S ohledem na záznamy o tom, že kontrola proběhla na pozemku p. č. 262/1 v katastrálním území Dolní Chodov nebo pozemcích v bezprostřední blízkosti (č. l. 45–47 správního spisu) a pouze obecná žalobní tvrzení, krajský soud neshledal, že jsou pochyby o tom, kde kontrola proběhla a kde se stal skutek (srov. vlastní vyjádření žalobce na č. l. 39–41 správního spisu).
16. Průběh vlastní kontroly chtěl žalobce prokazovat výsledkem řady svědků. Tím chtěl prokázat, že kontrola neproběhla řádně a že nebyl vyzván k předložení potřebných dokladů. Tyto důkazy soud pro jejich nadbytečnost neprovedl: správní spis poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že průběh kontroly byl standardní, byl zaměřen na kontrolu

technického stavu i kontrolu dodržování sociálních předpisů. Konflikty zde bezdůvodně vyvolával pouze žalobce (srov. výslechu svědků K., S., H. a U. na str. 62–73 správního spisu). Není tak důvod pochybovat, že žalobce byl řádně vyzván k předložení dokladů.

17. Namítal-li žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou místní nepřislušnosti, lze jej jen odkázat na poslední odstavec str. 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se tam s námitkou vypořádal a zákonnost tohoto vypořádání žalobce odpovídajícími žalobní body nezpochybnil.
18. Podstata této části námitek žalobce tak zřejmě spočívala v jeho přesvědčení, že rozhodnutí žalovaného je stíženo vadou proto, že kontrola ze strany správního orgánu proběhla na soukromém parkovišti bez svolení jeho vlastníka, a proto jsou její výsledky procesně nepoužitelné.
19. V obecné rovině k tomu lze uvést, že takové vylučující pravidlo správní řád a ani zákon č. 250/2016 Sb. výslovně neobsahují a ani obecně není v právním řádu České republiky podklad pro uplatnění žalobcem naznačované varianty doktríny vyloučení ovoce z otráveného stromu (srov. usnesení NS usnesení č. j. 6 Tdo 84/2013-48 ze dne 22. 5. 2013). Mezi právem vlastníka k parkovišti a povinností žalobce uposlechnout výzvu policisty není žádný právní vztah, který by žalobce opravňoval k nepředložení nezbytných dokladů, pokud by policie nebyla oprávněna zastavovat vozidla na tomto parkovišti (ve skutečnosti jde o zastavení na silnici a následný pokyn k odstavení vozu na bezpečném místě). Případná nezákonnost ve vztahu mezi vlastníkem parkoviště a správním orgánem se tedy nijak nepromítá do zákonnosti samotné kontroly a dílčích úkonů učiněných v jejím rámci. Proto byl nadbytečný i důkazní návrh k vyžádání záznamů o tom, že policie byla z místa opakovaně vykazována.
20. Nadto z fotografií ve správním spisu z místa kontroly (č. l. 17 a 68) a fotografií dostupných v internetové službě www.mapy.cz, provedených na ústním jednání jako důkaz, plyne, že jde o parkoviště přilehlé k silnici č. II/209, které je veřejně přístupné a osazené odpovídajícími dopravními značkami IP 11b. Lze tedy přijmout pracovní závěr, že jde *prima vista* o veřejné parkoviště ve smyslu § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, které je veřejně přístupnou komunikací (při absenci relevantních tvrzení žalobce by bližší zkoumání a dokazování bylo nadbytečné a procesně neekonomické). Policie tudíž byla oprávněna žalobce zde zastavit, žalobce byl povinen předložit požadované doklady a řízení není stíženo žádnou procesní vadou, která by měla vliv na jeho zákonnost.
21. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že naříkané rozhodnutí není nezákonné a nedošlo ani k vadám řízení před žalovaným. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
22. Ve vztahu k návrhu žalobce na přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. do vyřízení jeho podnětu k provedení přezkumného řízení lze jen stručně uvést, že pro to nebyl důvod. Žalovaný nemohl provést přezkumné řízení, neboť jeho spis byl zapůjčen krajskému soudu. Vracení správního spisu žalovanému, jakkoliv obecně vhodné, by v poměrech konkrétní věci odložilo rozhodnutí o žalobě, která by tak nebyla projednána v pořadí (§ 56 odst. 1 s. ř. s.). Soud proto o žalobě rozhodl bez vyčkání na případné kroky žalovaného v přezkumném řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. srpna 2019

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce